

Jack Williamson

Nejšťastnější stvoření

V kanceláři velitele karanténny stanice na měsíci planety Země se ozvalo vzteklé zafunění. Jeho původcem byl sběratel, obtloustlý, holohlavý muž, jehož lživá, ledově zelená očka byla zasazena hluboko v tučné, žlutavé tváři. Pokud dostával, co chtěl, uměl se bodře usmívat. Nyní tak nečinil.

Táhneme se sem dobrých sto světelných let a tady vidíte, kdo jsem.“ Vrazil svou psionickou identifikační kartu veliteli pod nos. „Hodlám konečně získat do sbírky jednoho z těch podivných antropoidů a to přes všechny vaše pitomé úřední předpisy.“

Lesklé folie potvrzovaly jeho vynikající vědecké vzdělání. Byl zmocněn sbírat vzorky pro největší zoo v obydlené části Galaxie a karanténny služba zde byla oficiálně žádána, aby mu usnadnila hledání.

„Vidím,“ přikývl velitel zdvořile a snažil se skrýt nespokojené zamračení. Choulostivé poslání chránit zárodek pozemské kultury ho naučilo přijímat takové nečekané hrozby opatrně. „Vaše pověřovací listiny jsou nepochybně působivé a my vám poskytneme veškerou možnou pomoc. Nechcete se posadit?“

Sběratel se nechtěl posadit. Sběratel byl z velitele dokonale otráven. Velice nahlas pochyboval, že karanténny předpisy byly vůbec určeny k použití na takové zaostalé planety, jako je Země a hodlal si vzít svůj vzorek bez dalšího zbytečného dohadování.

Velitel pocházel z civilizace, která si cenila zdvořilost a zdrženlivost. Teď sotva popadal dech ze vzteku na sebe a na výrazy, které vycházely z jeho psionického překladače, ale pokoušel se potlačit svou rostoucí netrpělivost.

„Mimochodem, tihle tvorové jsou lidé,“ odpověděl pevně. „A my tu jsme proto, abychom je chránili.“

„Lidé?“ odfíkl si sběratel. „Vždyť nedokázali překonat ani vzdálenost mezi tímhle místem a svou mrňavou, smradlavou planetou!“

„Pěkně zdegenerovaný druh,“ souhlasil velitel s politováním. „Ale jejich lidský původ je dostatečně prokázán a vy je nechte na pokoji.“

Sběratel si chvíli prohlížel velitelovu tvář s přísnými rty a pak změnil tón.

„Potřebujeme jen jediný vzorek a nebudeme mu ubližovat,“ vytasil svůj žoviální úsměv. „Naopak, ten, kterého odchytíme, bude nejšťastnější z celé planety. Už hraju tuhle hru pěkných pár století a vím, co povídám. Divoká zvířata jsou ve svém přirozeném prostředí stále nemocná. Jsou v ustavičném fyzickém nebezpečí, trvale podvyživená a více či méně sexuálně frustrovaná. My tomu tvorovi můžeme poskytnout mnohem odbornější péči v každém směru.“ Srdečné zachechtání roztřásl jeho olejovitě žluté čelisti. „Tedy, když nám dovolíte udělat veřejný nábor, polovina lidstva se přihlásí dobrovolně.“

„Nemůžete to dělat veřejně,“ namítl velitel přímo. „Naší první povinností tady je uchránit tu mladou kulturu před vnějšími vlivy, které by mohly narušit její přirozený vývoj.“

„Nerozčilujte se,“ pokrčil tloušťkou ramen. „My jsme odborníci na utajení. Náš vzorek se ani nedozví, že byl sebrán, jestli vás to uklidní.“

„Ne.“ Velitel náhle zrudl. „Poskytnu vaší skupině obvyklou úřední pomoc, ale jestli zjistím, že jste se pokusili jednoho z těch lidí unést, zabavím vám loď.“

„Chraňte si své drahocenné mazlíčky,“ zachrochtal sběratel nezdvořile. „Mimochodem, živé vzorky nejsou nezbytné. Naši technici dokážou vyrobit velice autentické podívané s pouhými animovanými kopiemi.“

„Výborně,“ velitel předvedl jakýsi kyselý úsměv. „Za těchto podmínek můžete přistát.“

Určil dva inspektory, kteří měli sběrateli pomáhat a zároveň dohlížet na dodržování všech karanténních pravidel. Odborníci na utajení vyrazili na Zemi v čele výpravy a setkají se s hvězdoletem o pár týdnů později na domluveném místě na noční straně planety.

Loď se vrátila na Měsíc a výsadek strávil několik měsíců cestováním po planetě, pořizováním psionických záznamů a sbíráním vzorků nechráněných druhů. Inspektor hlásil, že nebyly činěny žádné pokusy porušit dohodu a všechno šlo hladce až do noci, kdy se hvězdolet vrátil, aby naložil expedici.

Každé předvídatelné riziko bylo pečlivě vyloučeno. Sběratel a jeho parta dovezli ukořistěné vzorky na místo domorodými vozidly. Cestovali pod firmou: „Bratři Barstowové: Velká show divokých zvířat“. Loď dosedla k setkání přesně o půlnoci na neobydlené plošině v poušti. Na tisíc takových akcí už zvládli bez problémů, ale dnešní noci šlo všechno špatně.

Jeden domorodý antropoid uprchl z místního vězení. Ačkoliv ho jeho rozzlobení soukmenovci pronásledovali, dokázal jim unikat tím, že postupně odcizoval různá vozidla. Zablokovali silnice a on prchal dál přes poušť. Když se mu poslední auto porouchalo, prošel za noci pásmem suchých pahorků pěšky. Ke své smůle doklopýtal právě k místu, kde čekala hvězdná loď.

Jeho pronásledovatelé zastavili převlečené mimozemšťany, aby prohledali jejich nákladáky a při tom je varovali, že uprchl nebezpečný trestanec. Aby odvedli domorodce od lodi, vymysleli si inspektoři báchoru o vyděšeném muži na koni, který divoce uháněl opačným směrem. Pak nasměrovali domorodé úředníky k místu, o němž tvrdili, že zde byl onen imaginární jezdec viděn, a tím je zaměstnali až do svítání. V té době už byla celá výprava v lodi i se vším nákladem a bezpečně zpátky v kosmickém prostoru.

Domorodci nikdy nechtyli svého vězně. Díky šanci jedna ku milionu, která se nedá vyloučit ani při dokonale utajené práci, nacházel se na palubě hvězdoletu.

Uprchlý antropoid byl mladý samec. Na pohled vypadal docela jako člověk, dokonce téměř hezký. Díky své vězeňské praxi se držel až vyzývavě zpříma. Nějaké dávné zranění zanechalo ošklivou jizvu na jeho tváři a úzké rty se kroutily v opovrhlivém úšklebku, ale měl v sobě ostražitý klid a svým způsobem i jakýsi půvab.

Byl dostatečně lidský na to, aby vlastnil oblečení a jméno. Špinavé roucho bylo vyrobeno ze směsi zkroucených zvířecích a rostlinných vláken a z kůže poražených zvířat. Jeho jméno bylo Casey James.

Vyzbrojen byl jako nějaká pralesní šelma, ačkoli měl u sebe i plátek nabroušené oceli. Jeho tělo, stejně jako celá planeta, bylo zamořeno parazitickými mikroorganismy. Té noci, kdy doklopýtal k lodi, se třásl strachem a vyčerpáním jako štvané zvíře. Křeče z hladu časem otupěly, ale kulka v levé paži ho mučila nepolevující bolestí.

Byla taková tma, že hvězdolet neviděl. Na cestě stála řada nákladních aut. Řidič posledního z nich ho na chvíli opustil, když došel dopředu pomáhat s přípravou nakládací rampy. Antropoid skočil do opuštěného vozu a schoval se pod plachtu. Tak se dostal na palubu.

Ačkoliv musel být zmatený a vyděšený zjištěním, že loď není domorodého původu, vydržel se skrývat v nákladním prostoru několik dní. S živočišnou obratností dojel jeden ze zvířecích vzorků, aby získal potravu, a přespával v kabině nákladáku. Škodlivé organismy se množily v jeho poraněné paži, až ho bolest konečně vyhnala z úkrytu.

Připlížil se k zaměstnancům, kteří krmili zvířata, hrozil jim svým nožem a požadoval lékařskou péči. Bez problémů ho odzbrojili a strčili na veterinární ošetrovnu. Tady ho našel sběratel, již dokonale očištěného a ošetřeného, sedícího na posteli.

„Kam jedem?“ chtěl vědět.

Když mu sběratel sdělil účel a cíl cesty, přikývl bez zjevného překvapení.

„Ta vaše tajná činnost nebyla tak tajná, jak si myslíte,“ řekl. „Já sám jsem viděl ty vaše létající talíře.“

„Létající talíře!“ Sběratel opovržlivě odfrkl. „Ty nejsou naše. Většina z nich je jen optický klam, lom světla v inverzních vrstvách atmosféry. Lidé z karanténní služby dokonce chystají knihu, která to vašim šoukmenovcům vysvětlí.“

„To je to pravý pro poldy!“ Zašklebil se antropoid. „Vsadím se, že si teď drbou své prázdný lebky nad tím, jak jsem je převez.“ Ohmatal si obvázanou paži s viditelným uznáním péče, která jí byla věnována. „A kdypak dorazíme do ty vaší báječný zoo?“

„Vy nikdy,“ řekl sběratel. „Toužil jsem po přesně takovém vzorku, jako jste vy, ale ti omezení byrokrati mi nedovolí, abych si vás odvezl.“

„Takže se mě zbavíte?“

Psionický překladač prozradil zoufalství tvora dřív, než jeho pevné tělo ztuhlo napětím.

„Počkat!“ Sběratel spěšně ucouvl. „Neplašte se. My vám neublížíme. My vás prostě nemůžeme zničit. Civilizovaný člověk nemůže přerušit lidský život.“

„Tak nic ve zlým,“ bručel tvor. „Ale když mě nemůžete vykopnout do vesmíru, co teda?“

„Dostal jste nás do nepříjemné situace.“ Žlutý muž se nespokojeně mračil. „Když nás karanténníci chytí s vámi na palubě, zruší své povolení a zabaví nám všechno, co máme. Musíme vás nějak vrátit zpátky.“

„Ale já nemůžu zpátky.“ Antropoid si nervózně olízl rty. „Zapích jsem přece bachaře. Když mě teď lapnou, je to jistý křeslo.“

Překladač vysvětlil, že křeslo je rafinovaný mučící přístroj, do nějž jsou posazováni vrahové, odsouzení k cere-moniálnímu usmrcení, jež odpovídá krevní mstě podle zákoníku primitivních kmenů.

„Takže mě musíte vzít sebou, ať je to, kam chce.“ Tmavé, vyděšené oči tvora zkoumaly prohnane sběratele. „Když mě teď hodíte zpátky, je to to samý, jako byste mě rovnou zabili.“

„Naopak.“ Sběratelův tlustý spodní ret se lehce zachvěl a pomalý úsměv se šířil jeho širokou těstovitou tváří. Zahříval ji postupně celou, krom malých, ledových oček. „Lidský život je posvátný. Můžeme to zařídit tak, že z vás bude ten

nejbezpečnější tvor vašeho druhu - a také nejšťastnější - tak dlouho, dokud budete plnit dvě nezbytné podmínky.“

„He?“ zašilhal antropoid. „Co to má být?“

„Je vám jasné, že porušíme karanténu, pokud vás necháme na palubě,“ vysvětloval trpělivě sběratel. „Ne vy, ale my neseme zodpovědnost v případě, že vás tu objeví. Proto potřebujeme, abyste nám pomohl utajit porušení pravidel. Připravíme vám všechno potřebné, když složíte a dodržíte dva jednoduché sliby.“

„Jako co?“

„Za prvé, slíbíte, že o nás nebudete s nikým mluvit.“

„To je lehký,“ zašklebil se tvor. „Stejně by mi nikdo nevěřil.“

„Karanténníci by věřili.“ Sběratelovy studené oči se zúžily. „Jejich tajní agenti natahují uši na každou zmínku o narušení pravidel.“

„Oukej, budu držet hubu,“ pokrčil rameny. „A co dál?“

„Za druhé, musíte slíbit, že už nikdy nebudete zabíjet.“

Antropoid ztuhl. „K čemu vám to bude?“

„Nemůžeme vám dovolit zabít ani jednoho z vašich soukmenovců. Protože jste teď v našich rukou, vina by padla na nás.“

Sběratel se na něj zamračil. „Slibujete?“ Antropoid si přemýšlivě kousal tenký spodní ret. Nepřátelský pohled se upřel do dálky. Sběratel zachytil přes překládači přístroj slabé odezvy jeho myšlenek a neklidně ustoupil.

„V tu ránu budu mít poldy na krku,“ mumlal. „Musím se starat sám vo sebe.“

„Nebojte se.“ Sběratel zaluskal tučnými prsty. „Můžeme vám zařídít odpuštění všeho, co jste provedl. Jen řekněte, že už nebudete zabíjet.“

„Ne.“ Svaly na antropoidových čelistech se napjaly. „Je tu jeden chlápek, kterýho nutně musím klepnout. To je hlavní důvod, proč jsem fouk z basy.“

„Kdo je ten nepřítel?“ Sběratel se zamračil. „A čím je vám tak nebezpečný?“

„Vůbec není nebezpečnej. Já jen nenávidím jeho panděro.“

„Nerozumím.“

„V každém případě ho chci kopnout do držky.“ Tvorovy úzké rty se zkroutily. „Od ty doby, co jsme byli kluci, tenkrát v Los Verdados.“

„Takhle přece nemůžete očekávat slušné zacházení při takové příšerné posedlosti.“ Sběratel potřásl nevěřičně hlavou, ale antropoid si ho nevšímal.

„Jmenuje se Gabriel Meléndez,“ zamumlal. „Je to špinavěj fracek, ale pořád ze sebe dělá něco

lepšího, než já. Já měl prachy od bohatý tety, voň byl pořád hladověj, ale nikdy se nedržel na svém místě. Už když byl usmrkaněj kluk a věděl, že ho nedokážu zbít, protože jsem byl větší než voň, pořád se pokoušel se mnou prát.“ Mizera vycenil zkažené zuby: „Musím ho zabít, než budu vyřízenej.“

„Zabíjet není nikdy nutné,“ protestoval sběratel zaepo-kojeně. „Ne pro civilizovaného člověka.“

„Tolik Civilizovanej zas nejsem.“ Antropoid se ponuře usmál. „Musím propíchnout břicho Gábě Meléndeze, přesně jako sem to udělal tomu bachaři.“

„Neuvěřitelná posedlost!“ Sběratel couvl před zuřivě se tvářícím tvorem a jeho představou tak surového násilí. „Co vám to stvoření udělalo?“

„Přebíral mi holku,“ tvor se chraptivě nadechl. „A poslal na mě policajty. Aspoň si myslím, že to byl voň, protože to bylo necelej měsíc nato, co jsem vyloupil benzínku, kde pracoval. Myslím, že mě poznal, a já mu to chci splatit.“

„Ne -“

„Ale já chci!“ Antropoid sklouzl s postele a vztyčil se vzdorně nad tlouštíkem, zdravou ruku zaťatou v pěst. „Vy mi v tom nezabráníte, ani se všema vašima fantastickéjma mašinkama!“ Zvíře hledělo dolů do sběratelových světlých očí. Ty mu však pohled vracely bez mrkání. Protože postrádaly obočí a řasy, vypadaly jako chladné hadí zraky. Náhle se tvor uklidnil.

„Oukej, okay!“ Promyšleně si odplivl na neposkvřenou podlahu a zazubil se, když sebou sběratel nechtě trhl. „Tak co za to, že ho nechám žít?“

Sběratel setřásl svůj pohoršený výraz. „Jsme tajní experti a známe dobře vaši planetu.“ Přesvědčivý úsměv přelétl širokou tvář. „Naše zdroje jsou zcela postačitelne, abychom vám mohli splnit každé přání. Jen mi dejte své slovo, že už nikdy nebudete zabíjet ani o nás mluvit a řekněte, co žádáte.“

Antropoid si podrbal zarostlou čelist, jako by se pokoušel přemýšlet. „Za prvé chci tu holku,“ brblal nakřáplý hlas. „Menovala se Carmen Quintanová, než si vzala Gába. To vám dá trošku starání, poněvadž mě nemá ani trochu ráda. Jednou mi skoro vyškřábala voči, eště předtím, než sem střelil jejího staříka na benzince.“ Zuby se zableskly ve vlčím úsměvu. „Dokážete ji donutit, aby se vrátila ke mně?“

„Myslím, že to svedeme,“ přikývl jemně sběratel. „Něco podobného dokážeme zařídit.“

„Tak to radši zaříd'te.“ Antropoidova hubená snědá ruka se znovu sevřela. „Bylo by mi jí líto, kdyby se zas někdy koukla na Gabriela!“

„Snad ji nechcete ublížit?“

„To už je moje věc“ Zvíře se zasmálo. „A teď mě šoupněte do Los Verdades. Je to mrňavý, ošklivý městečko těsně u hranic.“

Antropoid sestavil seznam svých dalších požadavků a křižoval se přes prsa rituálním gestem své rasy, aby dodal vážnosti svým slibům. Věděl, kdy hvězdná loď přistane, ale stál na nohou už dlouho předtím, jako vězeň v pusté cele, zatímco čekal, až mimozemšťané dokončí své utajované přípravy k jeho návratu. Zuřil netrpělivostí, obíhal dokola svůj pokoj bez oken, jako šelma v kleci, až konečně sběratel odemkl dveře.

„Vy sté mi dal!“ zavrčel na plešatého mimozemšťana. „Kde to vázne?“

„Lidé od karanténny služby,“ krčil rameny sběratel. „Museli jsme si vymyslet pár úplně nových výmluv pro každý náš pohyb tady, takže doufám, že nic netuší. A už jste tady!“

Vtáhl do místnosti těžké primitivní zavazadlo, narovnal se nad ním, odfukoval a otíral si širokou, zpocenou tvář.

„Otevřte to,“ zasípal. „Uvidíte, že chceme dodržet svou část dohody. A nezapomeňte na svůj slib.“

Antropoid padl na kolena a dychtivě prohraboval kusy oděvů a papírové dokumenty v pytlí. Zamračeně vzhlédl.

„Kde to je?“ štěkl.

„Najdete tam všechno,“ funěl tlouštík. „Potvrzení, že jste omilostněn. Deset tisíc dolarů v bankovkách. Čtyřicet tisíc v pokladních šecích. Oblečení, které jste určil -“

„Ale kde je ta bouchačka?“

„Všechno je připraveno tak, že ji určitě nebudete potřebovat.“ Sběratel neklidně přešlápl. „Doufám, že jste změnil svůj názor ohledně...“

„Musím mít něco, abych se moh bránit.“

„Nikdo na vás nezaútočí.“

„Vy sté mi slíbil pistoli.“

„Dostanete ji,“ krčil sběratel nešťastně rameny. „Můžete ji mít, když na tom trváte, ale až opustíte loď. Raději si teď oblékněte nové šaty. Za půl hodiny chceme odstartovat.“

Žlutý kabriolet Cadillac, který si vyžádal, čekal ve tmě u dolního konce rampy. Chromované součásti se tlumeně leskly. Sběratel ho doprovodil přes výstupní komoru až k vozu. Tam mu podal malý, těžký balíček.

„Reflektory teď nerozsvěcujte,“ varoval ho. „Počkejte^ až se rozední. Necelou imli východně najdete dálnici do Albu-querque. Z ní odbočíte vpravo na Los Verdades. Všechno

isme zařídili tak, abyste tam byl dokonale šťasten, dokud se nás nepokusíte zradit.“

„Žádný strachy,“ šklebil se do tmy. „Nebojte se.“

Vklouzl do vozu a rozsvítil parkovací světla. Palubní deska se rozzářila jako vánoční stromeček. Usadil se rozmařile za volant a uznale vtáhl vůni nového vozu - kůže, gumy a barev.

„Jen se neboj, ty tlustej panáku,“ zamumlal. „Stejně se to nikdy nedovíš.“

Když vzhlédl, vtahovala se rampa právě zpátky do mezihvězdné lodi. Plešatý mužík mu zamával a zmizel. Dveře výstupní komory tlumeně zabouchly. Obrovský disk stoupal do noci bez jediného zvuku, jako by padal vzhůru.

Tvor seděl ve voze a usmíval se. Perfektní obchod, uvažoval. Cokoliv ho napadlo požádat, všechno mu dali za pár hloupých slibů, které ho nemůžou donutit dodržet. Už teď měl většinu své odměny a ten starý břicháč bude za chvíli čtyřicet tisíc mil vzdálen, nebo jak vlastně je to daleko ke hvězdám.

Nikdo nikdy nebyl tak šťastný.

Spravili mu zuby, oblékli ho do šatů za sto dolarů, kapsy mu nacpali dobrými doutníky. Vylovil jeden z nich, ukousl konec, zapálil si automatickým zapalovačem a rozkošnický bafal. Měl všechno.

Nebo ho podvedli?

Zachvátila ho náhlá nejistota, když se začalo rozednívat. První šedé tvary, které se vyhouply ze tmy, vypadaly naprosto cize. Přepadly ho náhlé obavy, že s ním mimozemšťané hráli falešně. Třeba ho vůbec nevrátili na Zem. Možná ho vysadili na nějaké cizí planetě, kde nikdy nenajde Carmen a Gábě Meléndeze. Zděšením sotva popadaje dech, prudce rozsvítil přední světla. Široké proudy bílého světla odplavily všechny ty děsivé podivnosti a ponechaly jen několik neškodných trsů yukky a mesquitů. Klesl zpátky do sedadla s tichým smíchem.

Ted' rozeznával důvěrně známé vrcholy Dos Lobos, vyčnívající jako rozeklané zuby skal, černých proti zelenému sklu oblohy. Vypnul reflektory, nastartoval motor a pohodlně se houpal s vozem přes hnědé pahorky směrem k úsvitu. Během několika minut dorazil k dálnici.

JOSÉHO OÁZA, OBSLUHA NA JEDNO ZASTAVENÍ, 8 MIL

Výsměšně se zašklebil na reklamní štít. Jako když tenkrát vyfasoval svých dvacet let za přepadení Oázy a zastřelení starého José. Co je teď komu do toho, že jeho matka a teta utratily své poslední ušmudlané desetníky za advokáty, aby nedostal elektrické křeslo? A co Carmen, která mu při přeli-, cení plivla do tváře? Ale mimozemšťané se postarali o všechno.

Nebo že by ne?

Opatrně přibrzdl dlouhý vůz a klouzal po dlažbě, která se vinula do údolí. Jarní deště už musely přijít, protože skalní svahy byly celé postříkány kvetoucím býlím v zeleném oparu mladé trávy. Obrovské staré bavlníky podél řeky se právě pokrývaly jemnou želem nových listů.

Údolí vyhlíželo podobně jako tvář jeho staré matky, když ještě žila, a městečko za řekou bylo čisté a líbezné jako Carmen v jeho vzpomínkách. Dokonce i obloha zářila jako mísa z modrého skla, jako by ji cizinci naleštili a sterilizovali. Možná to i udělali. Oni dokážou všechno, jen ne zabít člověka.

Musel se smát, když si vzpomněl, jak mu ten starý plešoun dělal křížek na srdce. Možná, že si ten břichatý šašek vážně myslel, že ho to donutí dodržet sliby. Nebo co to bylo za pitomé divadýlko s balíčkem, ve kterém měla být pistole?

Roztrhl obal. Ano, byla tu, přesně taková, jakou si přál. Automatická pětačtyřcítka, k ní zásobník a dvě krabičky nábojů. Vypadala naprosto dokonale, černá a smrtící, v jeho dlani. Nabíl ji a vystoupil z auta, aby si ji vyzkoušel.

Namířil na prázdnou láhev od whisky, která se povalovala u silnice, když zaslechl zpívat drozda na nejbližším bavlníku. Vystřelil tedy na ptáka a spokojeně se ušklíbl, když ho kule rozmetala na hrstku rozlétlých hnědých peříček.

„To měl být Gábě!“ Jeho tvrdé rty se sardonicky zkřivily. „Přišel ke mně jako vzteklej pes, jako nějaký vyzvědač a já ho zastavil, abych si zachránil vlastní kůži.“

Přejel řeku po mostě a vjel do Las Verdades. Mimozemšťané tu byli, to poznal podle toho, že letitá špína z ulic byla dočista vymetena, dřevěné části všech vepřovicových domků svítily novým nátěrem a místo dávného zápachu cítil jen vůni kávy a topinek, když míjel Café Esperanza. Ty příjemné vůně

způsobily, že se mu ve vyprahlých ústech seaběhly sliny, ale nezastavil, aby se najedl.

S pětáctyřicítkou, položenou pohotově na vedlejším sedadle vjel do Oázy. Prostranství vypadalo na první pohled prázdné, až ho napadlo, že se před ním všichni schovali.

Zatímco seděl a ostražitě vyčkával, zkroucen pod volantem, měl čas si všimnout, že všechna rozbitá skla byla odklizená a nahrazena novými. Dokonce i stopy jeho střel byly zakryty novou omítkou a celá stanice zářila novým nátěrem, jako všechno ostatní ve městě.

Sáhl po zbrani, když spatřil drobného, snědého chlapce, který přicházel od stojanu s mazadly a cestou si utíral ruce do hadru. Byl to Tony, bratr Carmen, jenž se usmíval se závistivou úctou na žlutý Cadillac. Tony byl vždycky blázen do autů.

„Ano, pane! Plnou nádrž?“ V tu chvíli ho poznal a upustil mastný hadr. „Casey James!“ Rozběhl se přes vozovku.

„Carmen nám říkala, že přijdete domů!“

Už zvedal pistoli k výstřelu, když si všiml, že mu hoch chce jen podat ruku. Spěšněji schoval; nebyl to Tony, kterého sem přisej zabít.

„Četli jsme, že jste dostal milost.“ Tony stál před ním, šklíbil se a zamilovaně hladil bok vozu. „Byla to lumpárna,

jak vás falešně obvinili, ale my jsme se všichni pokoušeli pro vás něco udělat.“ Hochovy rozzářené oči přejely dlouhý vůz. „Chcete, abych vám natankoval?“

„Ne!“ zavrčel chraptivě. „Gábě Meléndez už tu nedělá?“

„Jistě, pane Jamesi, dělá.“ Tony prudce ucukl, jako by si své jemné hnědé ruce spálil o bok vozu. „Od osmi do pěti, ale teď tu zrovna není. Jeho dům je támhle ten s bílou omítkou, hned za můstkem...“

„Vím.“

Dal z místa plný plyn. Vůz se přehoupl zpátky na silnici, s řevem se přehnal přes můstek a s kvílením brzd zastavil před bílým domkem. Strčil pistoli do boční kapsy kabátu a běžel ke dveřím s dychtivým úšklebkem.

Musí využít momentu překvapení. Mimoszemšťané to všechno nastrojili velice šikovně, včetně důkladných svědectví, že je nevinný jakýmkoli zločinem, takže Gábě nejspíš nebude ozbrojen.

Dveře se otevřely dříve, než se dotkl zvonku, ale byla to jen Carmen. Carmen bledá, protože nenalíčená, přesto však krásná, ospale zívající v průsvitném růžovém pyžamu, napůl rozepnutém. Když ho uviděla, zalapala po dechu.

„Casey!“ Kupodivu se usmívala. „Věděla jsem, že přijdeš!“

Dychtivě k němu přistoupila, jako by čekala, že ji obejmě, ale on stál nehnutě a myslel na to, jak se na něj dívala v soudní síni, celou dobu, co ho soudili pro vraždu jejího otce, s nelítostnou nenávistí v tmavých očích. Nechápal to, ale zřejmě ji ten dědek s nafouklým břichem nějak předělal.

„Och!“ Obrátila se, celá červená, a honem si zapínala knoflíky na pyžamu. „Nedivím se, že tak ziráš, ale já jsem hrozně vzrušená. Tak moc jsem po tobě toužila. Pojď dál, miláčku. Něco seženu a

udělám pro nás snídani.“

„Počkej chvíli!“ Potřásl hlavou a zamračil se na ni. Ti cizinci ho otrávil. Takhle ho podvádět! Ano, chtěl Carmen, ale ne tímhle způsobem. Chtěl si ji na Gabrielovi vybojovat. Čekal, že ho uvítá nenávisť, aby ji musel získávat nátlakem a strachem. Starý pupkáč byl příliš výkonný a dával příliš mnoho.

„Kde je Gábě?“ Sáh do kapsy a sevřel pažbu chladné pistole. „Chci ho vidět.“

„Netrap se tím, drahoušku.“ Pokrčila ladně snědými rameny. „Gabriel tu není. On už tu ani nechce být. Vis, drahý, poldové od kriminálky mi leccos pověřili, když tady sbírali svědectví o tvé nevině. To mi otevřelo oči a pochopila jsem, že jsi byl vždycky jediný, koho jsem milovala. Když jsem to řekla Gabrielovi, sebral se a vypadl. Teď bydlí dole v hotelu a jsme spolu řádně rozvedeni, takže si kvůli němu nemusíš dělat žádné starosti.“

„Stejně ho chci vidět.“

„Nezlob se kvůli němu, drahoušku.“ Její pyžamu se začínalo zase rozevírat, ale dělala, že si toho nevšímá. „Pojď dovnitř a zapomeň na Gabriela. Byl hodný a vím, že nám nebude dělat žádné potíže.“

Va chci dělat potíže.“ Tvrdě sevřel její nahou paži. „Pojď se mnou.“

„Miláčku, to nedělej!“ Ucukla a snažila se mu vykroutit „Ubližuješ mi!“

Zacpal jí ústa a vytáhl ji z domu. Chtěla se vrátit pro nějaké oblečení, ale hodil ji do vozu a skočil přes ni za volant. Čekal, že se pokusí utéct a byl připraven ji srazit na sedadlo, ale zakňourala jen něco o kapesníku a s popotahováním zůstala sedět.

Starý pupkáč všechno zkazil.

Chtěl si vybit zlost tím, že zasune rychlost přes zuby, aby převodovka zaskřípala, jako by tím nějak mohl poškodit mimozemšťany, ale automatická hydraulická převodovka nemůže skřípat a UFO už stejně bylo v tu chvíli někde za Měsícem.

„Támhle je Gabriel.“ Vzlykla Carmen. „Tam přechází ulici, jde do práce. Neubližuj mu, prosím!“

Popohnal vůz a stočil ho napříč přes vozovku, aby muže srazil, ale Carmen zaječela a strhla mu volant. Gabriel stačil uskočit ze silnice. Teď stál na chodníku, bez dechu a bez klobouku a přihloupě se šklebil.

„Promiňte, pane. Myslím, že jsem se nerozhlédl...“ V tu chvíli poznal, s kým mluví. „Hele, Casey! Čekali jsme, že se vrátíš. Vypadáš jako šťastný člověk, po tom všem.“ Gabriel vykročil k vozu, ale zarazil se, když uviděl pistoli. Zakňoural jako dítě: „Co to děláš?“

„Právě střílím do břicha dalšího špinavého fracka, to je všechno.“

„Drahoušku!“ Carmen chňapla po zbrani. „Nedělej to!“

Srazil ji jediným úderem.

„Nebij ji!“

Gabriel stál a oběma rukama svíral dveře vozu. Vypadal na omdlení. Jeho obličej se leskl potem,

škubal sebou a sípavě lapal po dechu. Upřeně zíral na zbraň a rozšířené oči se plnily tupým výrazem hrůzy.

„Zkus mi v tom zabránit.“ Naplocho udeřil pistolí do dívčiny tváře a jen se zašklebil, když sebou Gabriel při jejím výkřiku trhnul. Takhle to bylo dokonce lepší, než čekal.

„Tak to zkus a zabraň mi v tom!“

„Já - já se s tebou nechci prát,“ vykoktal Gábě bojácně. „Přeci nejsme zvířata. Jsme civilizovaní lidé.. Vím, že té Carmen miluje. Uhnul jsem ti z cesty. Ale nemůžeš mne přinutit, abych se pral...“

Pistole Gabriela přerušila.

Byla to podivné, ale nepadl. Stál tady dál, jako nějaký porouchaný stroj a ztuhlýma rukama svíral okraj vozu.

„Umři, zatraceně!“

Casey James znovu vystřelil a střílel dál, dokud nebyl zásobník prázdný. Kule narážely do těla, ale to z nějakého důvodu nepadalo. Sklonil pohled k otvorům, které vystřelil, a uviděl poškozený kov pod napodobeným masem a horkou žlutou hydraulickou kapalinu, vytékající z břicha. *Zaražen* tím, co viděl, couvl, trásl hlavou, chvěl se jako nějaké polapené, vyděšené zvíře.

„To je-stroj!“

V divokém výbuchu animální zuřivosti mrštil pistolí do toho, co zbylo z té plastické tváře. Postava se toporně pozpátku zřítíla a něco uvnitř slabě zařinčelo, když to narazilo na dlažbu.

„To-to není člověk!“

„Ale byla to vynikající napodobenina.“ Ta druhá věc, o které si myslel, že je to Carmen, se zvedala z podlahy vozu a mluvila k němu jemným hlasem, který podivně připomínal hlas starého břicháče. „Vynaložili jsme velikou námahu, abychom vás učinili nejšťastnějším jedincem vaší rasy.“ Hledělo to na něj truchlivě skrze jasné, černé oči Carmen. „Jen kdybyste byl dodržel své slovo.“

„N - ne...“ roztřeseně se před tím krčil. „Nezabíjejte mě!“

„My nikdy nezabíjíme,“ zamumlalo to. „Toho se vůbec nemusíte bát.“ -

Zatímco si s chvěním sedl, vyskočilo to z auta, sebralo tu věc, která vypadala jako Gábě a lehce ji to neslo ke garážím Oázy.

Teď už věděl, že celé to místo bylo jen atrapou Los Verda-des, někde úplně mimo Zemi. Když vzhlédl ke křišťálové modři oblohy, bylo mu jasné, že je to jen něco na způsob obrazovky. Cítil ty miliony cizích očí za ní, které ho sledovaly jako zvíře v kleci.

Zkusil jim ujet.

Vyřítíl se s Cadillacem zpátky přes můstek a jel divoce zpátky, cestou, kterou sem přijel, až na dálnici do Albu-querque. Asi o tucet mil dál se ho atrapa silničního dělníka s praporkem pokoušela zastavit pod záminkou, že je silnice uzavřena pro opravu. Prosmýkl se kolem napodobených zábran a hnal kymácející se auto přes napodobenou poušť, dokud se neroztříštil o železné mříže.

přeložil Josef Dušek